

## [Jensen (Broby).]

Ulykkesforsikring“, der her tænkes at skulle danne Grundlaget for Forsikringsforbundet, og dette Selskab har jo de fleste, i hvert Fald den store Part af disse Forsikringer. Endvidere foreslaas der oprettet to Forbund for Landbrug, Skovbrug og Havebrug med Delingslinien ved 30 000 Kroners Ejendoms-skyld, saaledes at den Arbejdsgiver, hvis Ejendom er ansat til en Ejendomsskyld af 30 000 Kr. eller derover, overføres til et Forsikringsforbund, som sikkert „Mejeriernes og Landbrugets Ulykkesforsikring“ skal danne Grundlaget for, medens den Arbejdsgiver, hvis Ejendom er ansat til under 30 000 Kr. i Ejendomsskyld, overføres til et Forsikringsforbund, hvor „Husmændenes Ulykkesforsikring“ skal danne Grundlaget. Jeg vil gerne sige til den højtærede Minister, at en saadan Ordning forekommer mig at være meget brutal. „Mejeriernes og Landbrugets Ulykkesforsikring“ har for Øjeblikket ca. 90 000 Landbrugsforsikringer, hvoraf ca. 70 000 er Forsikringer tegnet af Folk, der har under 30 000 Kroners Ejendoms-skyld, og disse 70 000 Forsikringer skal altsaa overføres fra „Mejeriernes og Landbrugets Ulykkesforsikring“ til „Husmændenes Ulykkesforsikring“. Dette Selskab, der vel i Forvejen har ca. 30 000 Landbrugsforsikringer, vil selvfølgelig være godt tjent med at faa en saadan Tilgang, men „Mejeriernes og Landbrugets Ulykkesforsikring“ vil jo være mindre vel tjent med denne Ordning, selv om de faar overført en Del Forsikringer fra „Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring“. Jeg vil ikke antage, at de forsikrede ud over Landet vil være begejstrede over en saadan Tvangsdeling, den vil sikkert være til stor Gene for dem. Vi har nu tegnet vore Forsikringer i Mejerikredsene derude og har vore Tillidsmænd indenfor Mejeriernes Omraade, som i det store og hele falder sammen med Sogneres; en saadan Tvangsdeling vilde være en brutal Ødelæggelse af det gode Forhold, som nu findes, og vi vil fra mit Partis Side absolut ikke være med til at indføre en saadan Delingslinie.

I § 22 har man strøget den generelle Nedsættelse paa 15 pCt., som fandt Sted i 1927, og sætter Ydelserne op med disse 15 pCt., ja, sætter dem vel endda ifølge Lovforslagets Bemærkninger op med 17,4 pCt. Jeg mener, det nuværende Tidspunkt er daarligt valgt til at foretage denne Forhøjelse, og vi maa fra mit Partis Side være Modstandere af en saadan Forhøjelse, selv om det ikke er store Poster, det drejer sig om for den enkelte i det enkelte Tilfælde. Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet

(Trier), udregnede det til at være en Ottendedel Øre pr. Time; jeg tror ikke, det ærede Medlem havde Ret, idet han i denne Beregning glemte at tage i Betragtning de  $2\frac{1}{2}$  à 3 Mill. Kr.s Nedgang, som fandt Sted for de forsikrede i Præmiebetalingen ved den Nedsættelse, som vi gennemførte i 1927, og det gør jo en Forskel, naar man tager denne Post med.

I § 27 sætter man Maksimumsgrænsen for Dagpengene op fra 4 Kr. 67 Ø. til 5 Kr. 25 Ø. Jeg mener ikke, der er nogen Grund til at gaa til denne Forhøjelse, navnlig under Hensyn til, at vi nu er nede paa et Prisforhold, som slet ikke berettiger til en saadan Forhøjelse.

Hvis man endelig kommer over til Af-snittets §§ 34—46, er det Rentesystemet, som man her søger at gennemføre. Der kan siges baade noget for og imod dette Rentesystem. Det er sikkert rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Trier sagde, at det har en vis Indflydelse paa de forsikrede, om de faar Rente eller faar Kapitalen udbetalt, da de, hvis de faar Rente, saa ikke er saa ivrige efter at sætte deres fulde Energi og deres fulde Arbejdskraft ind, fordi de saa er bange for, at Renten skal falde bort eller nedsættes, medens de, hvis de har faaet Kapitalen udbetalt, ikke har nogen Risiko i den Henseende og derfor kan udnytte og bruge deres Energi og Arbejdskraft og saaledes hurtigere og bedre blive nyttige Borgere i Samfundet efter Ulykkestilfældet. At faa Kapitalen udbetalt har ogsaa den Betydning for mange tilskadekomne, at de derved kan skaffe sig Midler til at komme i Gang som næringsdrivende paa et eller andet Omraade, at faa et selvstændigt Erhverv. Derfor kan man heller ikke sige, at 50 pCt.s Invaliditet bør være Grænsen, at alle de, der faar under 50 pCt.s Invaliditet, skal have Kapitalen, medens alle de øvrige skal have Renten. Jeg indrømmer, at den højtærede Minister har taget det Forbehold, at de vedkommende selv skal give deres Tilslutning til Afgørelsen, og jeg gaar ud fra, at naar de ikke giver denne Tilslutning, saa vil de, naar de giver gode Grunde derfor, ogsaa kunne faa Kapitalen udbetalt.

Og her møder vi jo det sociale Udvalg i Stedet for Politimesteren. Det sociale Udvalg, som ifølge det store Lovkompleks skal spille den store Rolle i alle sociale Sager, kommer ogsaa til at spille ind her. Jeg skal herom blot sige, at det er jo ellers gaaet helt godt, saaledes som vi har haft det hidtil, hvor Politimesteren har været den afgørende.

I §§ 41—46 har vi Dødsersatningerne